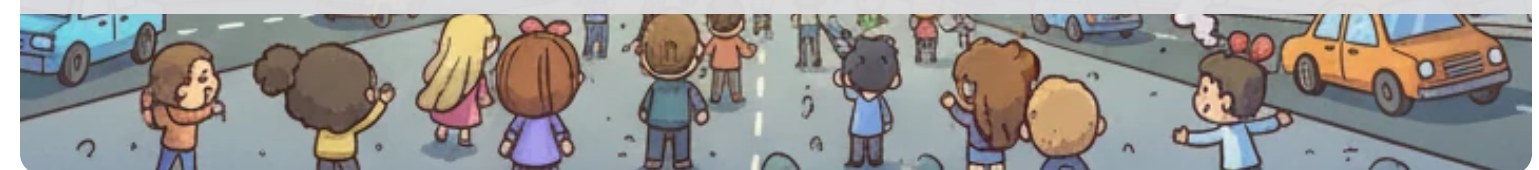

Ang Ulap na Kumakain ng Ingay

Leo Reyes

Ang lungsod ay laging gising, puno ng busina ng sasakyan, ugong ng tren, at sigawan ng mga taong nagmamadali. Si Lira, isang batang may malalaking mata at gulo-gulong buhok, ay madalas magising sa gabi dahil sa ingay. Sa kanyang bintana, nakatingala siya sa langit, umaasa sa isang sandaling katahimikan.

Isang gabi, habang nakatingala si Lira, napansin niya ang isang kakaibang ulap sa pagitan ng mga bituin. Hindi ito gumagalaw tulad ng iba; sa halip, dahan-dahan itong bumababa, tila humihinga at lumalawak na parang isang higiteng nilalang na gawa sa bulak.

Habang papalapit ang ulap sa lungsod, may kakaibang nangyari. Unti-unting nawala ang ingay; ang mga busina ay parang hinihigop, at ang mga sigaw ay naging bulong. Nakita ni Lira kung paano kumikislap ang ulap sa bawat tunog na nawawala, tila ba kinakain nito ang bawat piraso ng ingay.

Kinabukasan, ikinuwento ni Lira ang kanyang nakita sa isang matandang babae na nagtitinda ng prutas sa kanto. Ang matanda, na may ngiti sa labi at payapa ang mukha, ay tahimik na nakinig habang inilalatag ang kanyang makukulay na prutas.

Dahan-dahang tumango ang matanda at ikinuwento ang alamat ng ulap na kumakain ng ingay. Noong unang panahon, nilikha raw ito ng kalikasan upang panatilihing balanse ang mundo, kinakain ang labis na galit at pagod na lumulutang sa hangin. Ipinakita niya ang ulap bilang isang mapayapang tagapagbantay.

Ngunit ang karamihan sa mga tao ay hindi pinansin ang kuwento ng matanda. Patuloy pa rin ang kanilang buhay, mas mabilis at mas maingay. Ang ulap sa kalangitan, na ngayon ay bahagyang kulay abo, ay lumaki at bumigat nang hindi nila napapansin.

Sa mga sumunod na araw, lalong dumami ang ingay sa lungsod. Ang ulap ay naging mas malaki at mas madilim, halos kasing-kulay na ng malalim na abo, tila nahihirapan na dalhin ang lahat ng ingay at damdaming kinain nito. Ito ay nakalutang sa ibabaw ng mga gusali, isang tahimik na babala.

Isang gabi, habang ang lungsod ay puno pa rin ng ingay, muling napatingala si Lira sa langit. Ang ulap, ngayon ay itim na itim at napakalaki, ay biglang kumidlat. Isang malakas na kulog ang umalingawngaw, at bumuhos ang napakalakas na ulan, tila naglalabas ng lahat ng galit at ingay na naipon.

Nagulat ang mga tao sa lakas ng unos. Ang mga kalsada ay nabasa ng ulan, at ang mga sasakyan ay napilitang huminto. Sa kauna-unahang pagkakataon sa mahabang panahon, tumahimik ang lungsod; tanging ang tunog lamang ng ulan at hangin ang maririnig. Nakaramdam si Lira ng kakaibang kapayapaan habang pinapanood ang bagyo.

Kinabukasan, nagising ang lungsod sa isang kakaibang katahimikan. Ang hangin ay mas malamig, at ang langit ay malinaw. Ang mga tao ay naglalakad nang mas mahinahon, tila naaalala ang isang bagay na matagal na nilang nakalimutan. Ang ulap ay wala na, ngunit ang aral nito ay nanatili sa hangin.